

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Piotr Prusinowski

w sprawie z odwołania M. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 3 lutego 2022 r.,
skargi kasacyjnej odwołująca się od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 15 lutego 2021 r., sygn. akt IV Ua [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od odwołującej się na rzecz organu rentowego 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzjami z dnia 16.05.2019 r., z dnia 26.06.2019 r. oraz z dnia 26.07.2019 r. odmówił wnioskodawczyni M.S. prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia chorobowego za okresy: od dnia 02.03.2019 r. do dnia 24.04.2019 r.; od dnia 29.04.2019 r. do dnia 28.05.2019 r.; od dnia 29.05.2019 r. do dnia 18.06.2019 r.; od dnia 19.06.2019 r. do dnia 15.07.2019 r.; od dnia 16.07.2019 r. do dnia 19.08.2019 r.

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem z dnia 14 lipca 2020 r., uznał odwołania wnioskodawczyni za uzasadnione i kierując się dyspozycją art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone decyzje przyznając wnioskodawczyni prawo do zasiłku

chorobowego za okresy objęte zaskarżonymi decyzjami. Przyjął, że doszło do otwarcia nowego okresu zasiłkowego od dnia 2.03.2019 r., stąd też dalsze niezdolności mogły być na podstawie art. 8 i 9 ustawy chorobowej zaliczane do tego nowego okresu, niezależnie od tego, że pomiędzy ustaniem niezdolności do pracy z dnia 26.02.2018 r. a ponownym powstaniem niezdolności do pracy od dnia 10.04.2019 r. z tej samej przyczyny nie upłynęło 60 dni. Istotne bowiem, zdaniem Sądu Rejonowego, było to, że z uwagi na inną chorobę po przerwie trwającej 3 dni wnioskodawczyni stała się niezdolna do pracy, co skutkowało otwarciem nowego okresu zasiłkowego. Skoro nastąpiło już otwarcie nowego okresu zasiłkowego, to nie można było kolejnych późniejszych zachorowań odnosić do poprzedniego okresu zasiłkowego, niejako pomijając fakt otwarcia nowego okresu zasiłkowego, co uczynił ZUS wydając decyzje zaskarżone w sprawie.

Sąd Okręgowy w T. w wyroku z dnia 15 lutego 2021 r. przyjął, że okres choroby wnioskodawczyni na schorzenie kręgosłupa nie może stanowić o otwarciu nowego okresu zasiłkowego, skoro bezpośrednio po nim, przed upływem 60 dni od zakończenia niezdolności z powodu schorzeń psychiatrycznych, wnioskodawczyni stała się ponownie niezdolna do pracy w powodu schorzeń tego samego rodzaju. Sąd Okręgowy podzielił wykładnię art. 9 ustawy zasiłkowej dokonaną przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 maja 2015 r., I UK 408/14. Przyjął, że interpretacja jakiej dokonał sąd pierwszej instancji czyni iluzorycznym charakter i cel tego przepisu, albowiem umożliwiałyby przebywanie na zasiłku bez końca, mimo że w rzeczywistości stan zdrowia kwalifikowałby ubezpieczonego do renty z tytułu niezdolności do pracy. W związku z powyższym Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżone decyzje organu rentowego były prawidłowe i odpowiadały prawu, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku i oddaleniem odwołań.

Skargę kasacyjną oparto na naruszeniu prawa materialnego: art. 9 ust. 1 i 2 w związku z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Zdaniem skarżącej skarga w świetle prawidłowej wykładni przepisów art. 9 ust. 1 i 2 w związku z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach

pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa - definiujących okres zasiłkowy - jest oczywiście uzasadniona i jako taka winna zostać przyjęta przez Sąd Najwyższy do rozpoznania. Jej zdaniem zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy prawa materialnego (art. 8 i 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r.), których wykładnia pomimo pewnej specyficznej konstrukcji językowej - w świetle jasnego i jednoznacznego orzecznictwa Sądu Najwyższego (m.in. postanowienie II UK 489/17; z dnia 11 grudnia 2018 r., wyrok III UK 192/17; z dnia 20 listopada 2018 r., wyrok III BU 2/17; z dnia 11 kwietnia 2018 r.) - nie powinna budzić żadnych wątpliwości. Skarżąca wskazała, że nowy okres zasiłkowy otwiera kolejna niezdolność do pracy - powstała po minimum jednodniowej przerwie od poprzedniej i spowodowana jednocześnie inną chorobą niż uprzednio. Zaskarżony wyrok w sposób nieuprawniony kwestionuje rozpoczęcie nowego okresu zasiłkowego w sytuacji, w której nowa niezdolność do pracy wystąpiła po przerwie (w warunkach sprawy: trzydniowej) i została spowodowana inną chorobą, niż poprzedni okres niezdolności do pracy (w warunkach sprawy: schorzenie kręgosłupa vs poprzednie schorzenie natury psychiatrycznej).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka ma miejsce wtedy, gdy zasadność podniesionych w niej zarzutów wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w

orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., IV CSK 263/15, LEX nr 1940571). Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52; z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001 nr 10, poz. 156). Dla stwierdzenia, że w sprawie tak rozumiana przesłanka wystąpiła skarżący powinien był wskazać konkretne, naruszone przez sąd przepisy, a także powinien był przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w tak ewidentny sposób naruszone (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2018 r., I CSK 42/18, LEX nr 2508120). W rozpoznawanej sprawie skarżąca nie wykazała istnienia tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżąca wskazała, że wykładnia art. 8 i 9 ustawy zasiłkowej „pomimo pewnej specyficznej konstrukcji językowej - w świetle jasnego i jednoznacznego orzecznictwa Sądu Najwyższego (m.in. postanowienie II UK 489/17; z dnia 11 grudnia 2018 r., wyrok III UK 192/17; z dnia 20 listopada 2018 r., wyrok III BU 2/17 z dnia 11 kwietnia 2018 r.) - nie powinna budzić żadnych wątpliwości”. Przywołując daty i sygnatury kilku orzeczeń Sądu Najwyższego nie wskazała, które z rozstrzygnięć dotyczy problemu będącego przedmiotem rozpoznawanej sprawy i w którym orzeczeniu Sąd Najwyższy zajął odmienne stanowisko niż rozpoznający sprawę Sąd Okręgowy. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazała także jakiegokolwiek innej argumentacji prawnej.

Tymczasem zauważyć należy, że stanowisko Sądu Okręgowego w rozpoznawanej sprawie zbieżne jest ze stanowiskiem Sądu Najwyższego. Postanowieniem z dnia 19 maja 2015 r. (I UK 408/14, LEX nr 1814906) Sąd Najwyższy przyjął, że dla interpretacji budzącej wątpliwości skarżącej przepisu nie ma znaczenia, czy w czasie przerwy pomiędzy tymi samymi chorobami wystąpiło jakiekolwiek inne schorzenie niewliczane do okresu nieprzerwanej

niezdolności do pracy, o którym mowa w art. 9 ust. 1. Sumowanie następujących po sobie w krótkich odstępach czasu okresów niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby służy do oddzielenia stanów przemijających od ustabilizowanych, jeżeli bowiem ten sam proces chorobowy czyni pracownika wielokrotnie niezdolnym do pracy w dość krótkich odstępach czasu, to uzasadnione jest przypuszczenie, że wpływ stanu zdrowia na zdolność do pracy nie ma charakteru czasowego (przemijającego). Rozpoczęcie biegu okresu zasiłkowego z każdą taką niezdolnością od nowa pozwalałoby na przebywanie na zasiłku bez końca, mimo że w rzeczywistości stan zdrowia kwalifikowałby pracownika do renty z tytułu niezdolności do pracy. Istotny jest tu jedynie czas trwania przerwy, która - jeżeli jest względnie długa - może wskazywać na zakończenie się procesu chorobowego, a nowa niezdolność do pracy z powodu tej samej choroby jest już traktowana jako efekt nowego procesu chorobowego. Nowy okres zasiłkowy otwiera się, gdy przerwa w niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą była dłuższa od 60 dni. Stanowisko to znalazło potwierdzenie w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 2020 r., II UK 162/19, LEX nr 3150247.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie reguły z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.